

MATINAL BOLETAIRE

Un deu de novembre era una data molt apropiada per anar a buscar bolets; perdó, a caçar bolets. Tots els components de l'Associació hi estàvem d'acord. D'entrada hi havia hagut una plugeta que prometia. Però noi, últimament les nostres relacions amb els elements naturals tenen molt que desitjar. I els bons déus no van fer res per abonar els presagis: tindríem sequera en tots sentits, inclosa la de bolets comestibles. I, encara que els membres de l'Associació tenim un pla "B" alternatiu, com ja es va posar en pràctica el dia de Sant Llorenç, molts socis i amics ja havien renunciat a la sortida i es varen abstenir d'acompanyar-nos. Falta de fe, perquè a les nou en punt, i un cop arribats els nostres amics, l'Antoni Duran i l'Antoni Mongay, aficionats en micologia, com els agrada que els anomenin (no pas micòlegs) i armats de bons cistells i bastons, va sortir l'expedició de caçadors i amb nosaltres el experts, per fer-nos des del primer moment una tasca continuada d'assessorament sobre la bondat o perill de cada bolet que venia a parar al cistell. I no us penseu que varen ser pas pocs, ni iguals, de fet se'n varen trobar de molt variats. Des de comestibles, passant per innocus o inofensius (però sense valor gastronòmic) fins als més tòxics, havent trobat fins i tot la farinera borda (*Amanita phalloides*), capaç de provocar la mort.

Segurament que hauríem estat més estona de l'emprada, perquè si més no, l'indret, la companyia i els comentaris "in situ" s'ho valien, però uns lladrucs i unes escopetades properes –que no vèiem però podíem escoltar- ens varen fer ben palès que caçar bolets, al costat dels qui cacen senglars, no és pas recomanable i, cames ajudeu-me, això sí, dissimulant, vàrem coincidir a aixoplugar-nos prop dels cotxes. I no pas de la pluja, que feia un bon sol, sinó per allò que no ens arrebegué una perdigonada, que podria tenir pitjors conseqüències que la pedregada de fa tres anys... Aleshores, vàrem fer una foto de record, de la nostra agosarada expedició!

En tot moment, caminant al nostre costat i amb una paciència de missioners, els amics Duran i Mongay ens classificaven els bolets, en explicaven les diferències amb altres de similars i en distingien els que eren comestibles (no gaires en aquesta ocasió). En arribar a la plaça de Mieres, on vàrem exposar sobre una taula tots els bolets caçats, els "nostres aficionats en micologia" ens els feien ensumar, partir, comparar... I per si no n'hi havia prou ens varen ampliar les explicacions, amb làmines d'uns excel·lents llibres il·lustrats, que portaven per a l'ocasió.

L'amic Mongay, a més, ens va fer venir "salivera", tot explicant la millor manera de cuinar algunes de les espècies trobades. Hi havia qui s'apuntava les receptes. De fet, era la manera més segura de poder-les aplicar, ja que tal com pinta la meteorologia, difícilment podrem fer-ho en aquesta temporada. I la memòria és tan flaca... Però no patissiu pas, també per a això els nostres experts anaven preparats. Ens varen facilitar algunes receptes de collita pròpia, bellament il·lustrades.

Penso que tots coincidírem en el fet que valdrà la pena repetir l'experiència. Això sí, demanarem al Sr. Rector que uns dies abans ens deixi treure el santcrist gros, per donar-li un tom pels boscos del voltant, per allò de si fa ploure, com creien els nostres avantpassats. Per la seva part, els nostres experts varen quedar encantats –almenys així m'ho varen manifestar- amb els veïns de Mieres, amb el seu tracte planer, amb el seu interès, que tant els va estimular. I és per això que es varen oferir a tornar la propera temporada. Per cert que varen parlar de fer unes projeccions i tot. Això va a més!

L'anècdota del dia es va donar quan els “experts locals” varen apropar-se a la taula on estaven exposats els bolets. La seva experiència acumulada des de la infantesa, els va fer veure'ns com uns ximpls perillosos. Què havíem caçat? Què en pensàvem fer de tots aquells bolets dolents. “Tots dolents”, va dir algú. L'ombra de la sospita va planejar sobre la destinació d'algunes de les espècies més tòxiques... finalment es va imposar el sentit de l'humor. Però algun d'aquells veïns, encara deu riure de la nostra selecció. I és que, certament, quan es vol fer cultura amb les coses de menjar, no tothom ho veu del mateix angle.

Penso també que el tracte i la cuina de Can Met varen completar les satisfaccions de tots els comensals fet que, per a la propera temporada, pot ajudar a augmentar el nombre de participants.

Alfons del Torn